

На свършване нацапа я съ мърва,
Окичи я съ хлопки, съ кикириди —
И целий градъ въ поле се извървя,
До днесъ невиденъ паметникъ да види.

Дрънчаха хлопки. Вятъра ги тяхъ
Развяваше въ победна честь на хана, —
А хората примираха отъ смяхъ ...
И тоя смяхъ смути Тимуръ-Елана.

Насъръ-Еддина викна той завчасъ:
«На тази издявка що ли те подстори?
Ти знаешъ, май не се шегувамъ азъ...»
Насъръ-Еддинъ тогава отговори:

— Предъ портата Висока въ Акъ-Аллахъ
Горчиви сълзи доста ще се леятъ, —
Азъ низка порта дигнахъ, сироммахъ,
Да има хората предъ що да се посмеятъ.

3. — погледи

Абубулахъ Зааде, стамбулския мюфтия,
На минарето на Айя-Софи джамия
За вечеренъ намазъ изкачи се едвамъ
Задъханъ, уморенъ. И поразенъ и нямъ,
Каточели обзе сърце му трепетъ таенъ,
Застана сепнатъ той предъ изгледа омаенъ
И, съ погледъ въздивенъ, на висина и ширъ
Обгърна стареца безкрайний божи миръ...

Нощта наваляше съ прохлада благодатна,
Сияйна майска нощъ, вълшебна, ароматна;
Каточе трепкаше въвъ ведрия въздухъ
Съ невидими крила таинственъ, кротъкъ духъ;
Изъ своя веченъ пътъ тържествено-спокойно
Безчислени звезди вървѣтъ въ движенье стройно,
И месеца двурогъ, на устни съ кротъкъ смяхъ,
Изстъпва горделивъ, катъ някой падишахъ